

[Foged.]

det findes i Folketingstidende 1961-62, tillæg B., sp. 1137, hvor det i punkt 5) hedder:

„Et nedslag i indkomstansættelsen eller i indkomstkatten til staten for skatteydere, der er fyldt 67 år, og som lever af mindre formuer eller privat tegnede pensionsforsikringer, livrenter o. lign.“

Det var det, man blev enig om. Det foreliggende forslag synes mig at ligge i underkanten af det givne løfte. Den lettelse, som den enkelte borger herved kan opnå, er såre beskedne. En skatteyder over 67 år, som har renteindtægter eller løbende udbetalinger af renteforsikringer, vil efter forslaget kun kunne beskattes af 75 pct. af beløbets virkelige størrelse. I betragtning af, at den nye udskrivningslov vel kommer til at indeholde regler om en bundgrænse på ca. 7.000 kr., og i betragtning af, at det foreliggende forslag giver mindre og mindre lettelser, når indkomsten overstiger 16.000 kr., må man sige, at antallet af skatteydere, der virkelig får fordel heraf, indsnævres særdeles betydeligt, ligesom tilfældet var med opsparingsforslaget. Venstre havde hellere set, at de først indvundne renter var helt fritaget for beskatning. Man ville på den måde lempe beskatningen for de mindre formuers vedkommende — en lempelse, der i en verden af inflation må være en almindelig ret for de borgere, som trods alt sparede op, og som vistnok må siges at være de mest glemte, når det drejer sig om forøgelse af indkomsterne. Alt for mange borgere er for os at se glemt i de foreliggende lovforslag. Der findes heller ingen oplysninger om de økonomiske konsekvenser; også det er glemt, og vi vil derfor gerne have oplysninger om de eventuelle økonomiske konsekvenser.

Jeg anbefaler på venstres vegne begge lovforslagene til hurtig og velvillig behandling, men vi håber på, at resultatet af forhandlingerne må blive, at mere omfattende og mere positive lovforslag kan komme på bordet.

Haunstrup Clemmensen: I dag tør vel ingen i denne sal benægte, at en stærkt forøget opsparing er en bydende nødvendighed for vort samfund, og alle er vel også klar over baggrunden herfor. Det må erkendes, at forbrugsstigningen er kommet helt ud

af balance med produktionsstigningen. Når vi snart i en længere årrække har tilladt os at lade vore gennemsnitlige indkomster stige dobbelt så stærkt som vor produktion, skal ingen i hvert fald tvivle på, at det er en alvorlig udvikling. Skulle en og anden synes, det er for alvorligt sagt, ja, så har vi jo en så dystre valutasisituation, at den vel må overbevise selv den mest optimistiske om, at det er på høje tid, at opsparingen bliver øget og fremmet mere end hidtil. Når vi selv med de nuværende gunstige importpriser måned for måned netto er oppe på et valutatab af op imod 100 mill. kr. og vi samtidig ser, at valutakassen kun rummer 700-800 mill. kr., skal der ikke nogen større regnekunst til at forudse, hvornår bunden uhjælpeligt er nået.

Netop på denne baggrund må vel disse forslag ses. Hvad kan der da gøres for at forsøge at genoprette den balance, der er så påtrængende et behov for? Jeg tror, man må erkende, at skal produktionen virkelig forøges så stærkt, at vi kan tillade os blot at opretholde den levestandard, vi nu er nået op på, må der gennemføres meget betydelige investeringer. Selv om opsparingen glædeligvis er øget i de senere år, har vi jo i renteniveauets højde et meget tydeligt udtryk for, et ubestrideligt bevis på, at vor kapitaldannelse, at den danske opsparing i virkeligheden stadig er utilstrækkelig i forhold til det store investeringsbehov.

Med alle de farer, denne baggrund rummer for vor beskæftigelse og for vore startmuligheder i det europæiske fællesmarked, er det forstemmende at måtte erkende, at der gennem årene ganske vist har været snakket en hel del om at fremme og øge opsparingen, men at der har været handlet alt for lidt, handlet for langsomt og for indviklet.

De faktorer, der i dag gør det nødvendigt at gennemføre en virkelig opsparingsoffensiv — hvis jeg må bruge dette udtryk — har allerede gjort sig gældende. Jeg mener, det er regeringens ansvar, at kostbar tid er gået tabt for os, så at der ikke på et langt tidligere tidspunkt er fremkommet forslag til yderligere begunstiggelse af opsparingen. Selv efter indkomstekspllosionerne i 1960-61 var regeringen ikke til at få i arbejdstøjet, ikke til at få til at fremsætte forslag af lignende karakter som de nu fremsatte. Det